

vem prodány s nemovitostí jako její příslušenství, nemohou jejich odpor vlastníci domnělého příslušenství překonati žalobou podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 801/34.)

Žalobou proti dvěma knihovním věřitelům domáhala se žalobkyně, by žalovaní byli uznáni povinnými, by nejvyšší podání za svršky, k nimž žalobkyně tvrdila vlastnické právo, a jež byly prodány jako příslušenství vydražené nemovitosti, bylo vydáno žalobkyni. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Žalobkyně odůvodňuje žalobní žádost tím, že žalovaní v exekuční věci E 1973/32 okresního soudu v K. přihlásili k rozvrhovému roku své knihovně zajištěné pohledávky, že žádost o přikázání těchto pohledávek z nejvyššího podání, z něhož prý připadá částka 2.884 Kč 05 h na věci, které byly v této exekuci prodány jako příslušenství vydražené nemovitosti a ke kterým žalobkyně nabyta již před dražbou vlastnického práva, a že všichni věřitelé vyjma žalovanou stranu, která při rozvrhu přijde pravděpodobně na řadu, udělili souhlas k vydání zmíněné částky žalobkyni. Než tímto skutkovým přednesem není opodstatněna žalobní žádost proti žalovaným, kteří nejsou ve zmíněné exekuční věci vymáhajícím věřitelem, nýbrž věřiteli knihovními. Tím, že přihlásili k rozvrhovému roku své hypotekární pohledávky a žádali o jejich zaplacení z nejvyššího podání, používajíce práva příslušejícího jim podle předpisů §§ 210, 216, čís. 4 ex. ř., nezasáhli nikterak do práva žalobkyně nedopouštějícího výkon exekuce. Nesouhlasí-li žalovaní s vydáním částky nejvyššího podání, na něž si činí žalobkyně nároky, nelze jejich odpor překonati žalobou podle § 37 ex. ř., o niž v souzeném případě jde, nýbrž může se žalobkyně na nich domáhati jen vrácení oné částky, která jim bude rozvrhovým usnesením pravoplatně přisouzena a o kterou by byli na úkor žalobkyně obohaceni. Leč v tomto směru žalobkyně skutkový přednes neučinila. Již z uvedeného důvodu nelze žalobní žádosti vyhověti.

Čís. 13550.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jest po zákonu přípustné, dal-li si podnikatel chrániti značný počet známek, ač z nich velké části nepoužívá.

Tím, že si firma, jejíž závody byly značného rozsahu, opatřila značný počet t. zv. známek defensivních, neznemožnila ještě založení podniků jiných podnikatelů v témže odvětví výroby.

Šlo-li firmě o to, aby chránila svou známku a známku sprátelené firmy před nedovoleným zásahem, nelze v tom, že znemožnila jiné firmě používání určité známky z důvodu zásahu do svého vlastního známkového práva, spatřovati škodu, jakou předpokládá zákon.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 956/34.)

Dne 29. července 1930 byla žalobcem u obchodní a živnostenské komory v Praze známka Fix pro zboží mýdlové vločky přihlášena, komorou přijata a uveřejněna v ústředním věstníku ochranných známek. Dopisem ze dne 22. října 1930 byl žalobce firmou Sch. vyzván, aby přestal označení Fix užívatí a veškeré jím označené zboží vzal z prodeje, ježto firma Sch. má od 9. dubna 1924 u obchodní a živnostenské komory v Liberci zapsanou pod čís. 14.010 slovní značku »Tix«. Dne 3. listopadu 1930 podala žalovaná firma Sch. u ministerstva obchodu v Praze žalobu o výmaz žalobcovy značky »Fix«, zapsané pod čís. 40.232 u obchodní a živnostenské komory v Praze. Rozhodnutím ministerstva obchodu ze dne 21. ledna 1931 bylo této žalobě vyhověno, zápis žalobcovy značky byl uznán neplatným a obchodní a živnostenské komoře v Praze bylo uloženo, zmíněnou značku ze známkového rejstříku vymazati. Již před doručením tohoto rozhodnutí ministerstva obchodu bylo žalobci pod pohrůžkou pokuty nebo vězení prozatímním opatřením krajského soudu civilního v Praze ze dne 27. prosince 1930 k návrhu firmy L. zakázáno, používatí etiket s modrým podkladem a nápisem »Fix«. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na firmě Sch., by bylo uznáno právem, aby dovolaný krajský soud v L. nařídil obchodní a živnostenské komoře v Liberci výmaz známky žalované strany »Tix« čís. 14.010 ze dne 9. dubna 1924 a by žalovaná firma byla uznána povinnou zaplatiti žalobci 423.762 Kč 35 h. Žalobce uváděl v žalobě, že na základě rozhodnutí ministerstva obchodu zrušil svůj podnik a připsal svou škodu tím utrpěnou jednání žalované strany, jež označoval jako nekalou soutěž. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl co do požadované náhrady škody v důvodech: Každá žaloba o náhradu škody předpokládá zavinění žalované strany. Žalobce spatřuje toto zavinění jednak v tom, že ho žalovaná strana dopisem ze dne 22. října 1930 vyzvala, aby dal značku »Fix«, jež tvořila základ jeho podniku vymazati, a, ježto tak neučinil, že o výmaz podala žalobu u ministerstva obchodu v Praze. Dále vidí zavinění žalované strany v tom, že má 1500 až 2000 známek chráněno, z čehož však již používá jen 10 až 12 a, jakmile konkurent počne používatí nějaké podobné známky, žalovaná ho ihned žaluje o výmaz. Podle § 1295 obč. zák. může býti i ten zavázán k ručení za škodu, kterou někomu způsobil i ve vykonávání svého práva, sledoval-li zřejmě při tom jen účel onoho poškoditi. Jest nyní řešiti otázku, zda lze v tom, že žalovaná poslala žalobci onen přípis, že na to podala proti žalobci u ministerstva obchodu v Praze žalobu o výmaz žalobcovy značky, spatřovati protiprávní jednání ve smyslu svrchu citovaného ustanovení § 1295 obč. zák., nekalou soutěž. Podle dopisu žalované strany ze dne 22. června 1930, jenž slouží žalobnímu základu za podklad, obsahuje tento jen výzvu, by žalobce nepoužíval dále označení »Fix« a aby vzal z prodeje všechno zboží, balení atd. takto označené, ježto firma Sch. má u obchodní a živnostenské komory v Liberci chráněnou značku »Tix«. Jiný obsah žalobce neuvedl a nelze tedy také jiný obsah vzíti za základ rozhodnutí. Ježto žalobce ve svém dopisu odmítl zanechatí používání značky »Fix« podala na to firma Sch. v listopadu 1930 u ministerstva obchodu v Praze žalobu o výmaz této značky. K podání této žaloby byla žalovaná strana podle §§ 23 a 30 známkového zákona plně oprávněna, jed-

nala tedy jen u výkonu svého práva a bylo jen předpokladem žaloby, že před tím žalobce vyzvala k výmazu známky »Fix« a k upuštění od dalšího používání této známky. Ani ze shora citovaného doslovu dopisu, ani z podání žaloby, nelze o sobě souditi na zřejmý úmysl žalované strany žalobce poškoditi, nemluvě ani o tom, že to žalovaná strana učinila jen v tomto úmyslu. Jest tudíž zřejmo, že bylo nejspíše úmyslem žalované strany, chrániti své v známkovém rejstříku zapsané a tím chráněné známky před používáním známek podobných. Že žalobce v případě podlehnutí utrpí škodu, jest sice možným, ba pravděpodobným výsledkem žaloby, v případě vítězství žadatelky nelze však předpokládati, že by tato případná škoda byla žalobkyní předem zamýšlena. Nebylo proto spatřovati v těchto skutečnostech, v dopise žalované strany a v podání žaloby jednání žalované strany, jež by směřovalo k poškození žalobce. Jest dále nesporno, že žalovaná strana má chráněny i známky, jichž nepoužívá. Podle údajů žalované strany namítal to žalobce i v případě žaloby na ministerstvo obchodu v žalobních námítkách, ministerstvo však ve svém rozhodnutí i k tomu vzalo zřetel a přes to, že tato známka žalované strany má charakter jen defensivní, výmaz připustilo.

- Tento názor hájený ministerstvem má oporu i v nálezech nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 1923 č. j. 8812 a z 20. dubna 1928 čís. 9878 Bohuslav čís. 2384 a 7225. Podle těchto rozhodnutí a také podle soudu známé praxe jest zapsání tak zvaných defensivních značek, t. j. značek, jež jsou sice známkově chráněny, avšak nejsou na ten čas používány, přípustné. Žalovaná strana jednala tedy jen ve výkonu svého práva, davši si zapsati řadu známek jako známky defensivní. Že tento počet může býti značně vysoký, jest zřejmo již ze všeobecně známého velikého rozsahu podniku žalované firmy Sch. a jest právně bezvýznamno, zda jest tu opravdu žalobcem tvrzený počet defensivních známek. Nemůže býti v tomto směru rovněž řeči o tom, že žalovaná dala své defensivní známky zapsati jen ve zjevném úmyslu, by žalobce nebo jiné soutěžitele poškodila. Ani v tomto směru není tedy prokázán úmysl žalované strany směřující k poškození. Podstatného významu pro tento spor jest však další námitka žalované strany proti žalobnímu nároku, že žalobci již v jiných sporech, prozatímním opatřením krajského soudu civilního v Praze ze dne 27. prosince 1930, jež bylo žalobci doručeno dne 8. ledna 1931, bylo k návrhu firmy L. pod pohružkou peněžitého trestu zakázáno používatí modrých etiket s nápisem »Fix«. To, že žalobce přestal používatí nadále značky »Fix« nelze tedy odůvodňovati v rozhodnutí o žalobu o výmaz u ministerstva obchodu ze dne 21. ledna 1931, nýbrž právě zmíněným zákazem; jestliže pak žalobce spatřuje zavinění žalované strany i v tom, že jako majitelka firmy R., jež jest representací mýdlových vložek Lux firmy L. pro Československou republiku, žalobce vyzvala, by dal známku »Fix« vymazati, ježto jest podobná se slovem »Lux« a v tom, že když žalobce se vzpíral, podala žalobu, nelze přirozeně ani v tom spatřovati zavinění žalované strany na vydání zmíněného prozatímního opatření. Firma R. byla jako splnomocněná zástupkyně firmy L. nejen oprávněna, nýbrž podle názoru soudu povinna, ji o zaměnitelnosti obou známek vyrozuměti a bylo jen dalším pochopitelným důsledkem, že jmenovaná firma na základě tvrzené zaměnitelnosti známek, proti nynějšímu žalobci po-

dala žalobu. Toto řízení jest, jak jest zřejmo z přípisu krajského soudu civilního v Praze v období revise a trvá tedy toho času ještě zmíněný zákaz. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení vytýkáno jest hlavně jen v tom směru, že soud prvé stolice nesprávně vykládá § 3 zák. známek. a proto omylem prý dospěl k názoru, že v souzeném případě nebylo na straně žalované v druhém odstavci § 1295 obč. zák. předpokládaného patrného úmyslu a účelu způsobiti žalobci škodu výkonem příslušejícího mu práva. Názor odvolání, týkající se § 3 známek. zák. je zcela nesprávný a založený na nesprávné citaci rozhodnutí nejvyššího správního soudu uveř. pod čís. 7225/1928 Bohuslavovy sbírky. Žalovaná strana je oprávněna, aby si dala chrániti i známky t. č. dosud nepoužívané a byla také oprávněna, aby zakročila proti žalobci, když chráněnou pro ni známku neoprávněně porušil. Škoda, která žalobci z toho vznikla, nebyla snad zaviněna stranou žalovanou, nýbrž tím, že se žalobce prohřešil proti § 3 známek. zák., počav používatí při svém obchodování známky nepřipustné, a jsou proto veškeré jeho vývody odvolání snažící se pravý stav věci i z vlastního jeho procesního přednesu se podávající nemístně zkresliti, nezpůsobilé přesvědčiti odvolací soud o opaku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolatel spatřuje provinění žalované proti zákonu o nekalé soutěži (patrně podle § 1 zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n.), aneb proti ustanovení § 1295 obč. zák. v tom, že si dala chrániti 1500 až 2000 různých známek, z nichž skutečně používá jen asi 15 až 20, za tím účelem, aby hned předem znemožnila jinému soutěžiteli založiti si podnik v témže oboru, že zejména poškodila žalobce, přivodivši výmaz jeho známky »Fix« pro mýdlové vložky s odvoláním se na prioritu své ochranné známky »Tix« pro totéž zboží, ač této známky nepoužívala, a že přiměla firmu L., která je v Československé republice zastoupena společností R., patřící žalované, by ho žalovala pro nekalou soutěž a na zákaz používání ochranné známky »Fix«. Z tohoto jednání žalované je prý patrné, že jí nejde o ochranu její sice registrované, ale nepoužívané známky »Tix«, nýbrž o to, aby znemožnila jeho podnik a tím mu způsobila škodu. Pokud jde především o to, že si žalovaná dala chrániti značný počet známek, z nichž velké části nepoužívá, jest to po zákonu přípustno (§ 6 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z.), jak již nižší soudy dovodily, poukávavše při tom také k rozhodnutí nejvyššího správního soudu čís. 2384 a 7225 sb. Bohuslavovy. Výsledek sporu u ministerstva obchodu, pro žalobce nepříznivý, jakož i neúspěch jeho ve sporu s firmou L., pokud k němu lze přihlížeti, nasvědčuje tomu, že odpůrci dovolatelovi byli v právu. Zbývá tedy uvážiti, zda žalovaná výkonem svých práv zřejmě sledovala účel, aby poškodila žalobce (§ 1295 druhý odstavec obč. zák.) aneb, zda se snad svým jednáním dostala v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže a při tom věděla, nebo musila věděti, že toto jednání je způsobilé poškoditi žalobce (§ 1 zák. čís. 111/1927 sb. z. a n.). Jen za těchto předpokladů byl by opodstatněn nárok na náhradu škody. Při známém rozsahu závodů ža-

lované firmy není nijak nápadným, že si opatřila značný počet t. zv. známek defensivních, aby byly po ruce při okamžité potřebě. Tím však ještě neznemožnila založení podniků jiných podnikatelů, tudíž ani žalobce v témž odvětví výroby. Kombinace různých známek v různých úpravách jest téměř nevyčerpatelna, uváží-li se, že § 3 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z. stanoví v té příčině jen poměrně nepatrná omezení. Není myslitelné, aby se žalovaná uvedeným způsobem zabezpečila proti každému použití jakýchkoli známek jiným soutěžitelem. Že se domáhala výmazu žalobcovy známky, která se tak nápadně podobala její známce, jest pochopitelné, neměla-li se její známka státi bezcennou. Co se pak týče návodu firmy L. k podání žaloby na zdržení se používání téže známky »Fix«, uvádí dovolatel sám, že jmenovaná firma je v Československé republice zastoupena společností R., patřící firmě Sch. I tu je vysvětlitelné, že žalovaná upozornila svého obchodního přítele; jež v tuzemsku zastupuje, na nepřípustné podle jejího názoru používání této známky, aby chránila jeho zájmy. Spor ukázal, že zákrok ten byl odůvodněn. Z těchto úvah plyne, že žalované šlo o to, aby chránila svou známku a známku spřátelené firmy před nedovoleným zásahem, žalobcem tvrzené skutečnosti však nestačí k tomu, aby z nich mohlo býti usuzováno na úmysl žalované zničení podnik žalobcův, neb způsobiti mu škodu. Žalovaná nemohla předpokládati, tudíž ani věděti, že žalobce, jak tvrdí, zanechá obchodu, nebude-li moci užívatí práva známky »Fix« a že mu proto vzejde škoda. Pouhé znemožnění používání této známky žalovanou z důvodu zásahu do jejího vlastního práva známkového, není však škodou, jakou předpokládá zákon, neboť pak by se výkon práva stal vůbec nemožným.

Čís. 13551.

I v řízení pro pokoutnictví musí býti písemný rekurs opatřen podpisem advokáta. Lhostejno, že pokoutníku nebylo lze, by si z vyšetřovací vazby obstaral podpis advokáta.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R II 210/34.)

Usnesením okresního soudu v P. byl uznán Antonín Š., t. č. ve vazbě krajského soudu v O., vinným pokoutnictvím ve smyslu § 1 nař. min. sprav. ze dne 8. června 1857, čís. 114 ř. zák. a uložena mu pokuta podle § 3 cit. nař. Rekursní soud odmítl stížnost Antonína Š-a. Důvody: Podle § 520 c. ř. s. musí býti písemné rekursy opatřeny podpisem advokáta. Právem proto nařídil první soud, by podání bylo opatřeno podpisem advokáta. Jelikož Antonín Š. tak neučinil, musel písemný rekurs býti odmítnut. Antonín Š. pak protokolem, sepsaným u krajského soudu v O. prohlásil, že udává do protokolu totéž, co jest obsaženo ve stížnosti na okresní soud v P. Podle § 520 c. ř. s. mohou však jen při okresních soudech rekursy protokolárně býti sepsány, nikoliv však, jako v tomto případě, u krajského soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Antonína Š-a do odmítacího usnesení rekursního soudu.